

af nævneværdig Betydning her til Lands. Det er først i den sidste halve Snes Aar, at det har faaet nogen Betydning. Det kan i alt Fald mistydes, om Bestemmelsen gaar over i det ny Forslag eller ej, og jeg vil derfor henlede den ærede Ministers og det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa dette som paa de andre af mig omtalte Forhold.

Der er et Par andre Ting, jeg vil nævne i denne Forbindelse. Skøndt det ikke direkte staar i den nugældende Toldlov, at der opkræves Told af den Fisk, som fanges udenfor Søterritoriet, sker dette dog delvis. Det er ikke alene af Østers, der saaledes opkræves Told, men ogsaa af Sild, Hummer, Muslinger, Dybvandsrejer og andet mere. Dette er uheldigt, og jeg vil meget henstille, at man giver Toldfrihed paa disse Ting. I § 2 staar der en Bestemmelse om, at Indførselen fra Kolonierne er fri. Jeg vil henstille, om der ikke under første Punktum „a“ kunde tilføjes: samt al Fangst, der gøres af danske Fiskefartøjer udenfor Søterritoriet, hvad enten Fangsten indgaar i fersk, i saltet eller paa anden Maade præserved Tilstand. Derved vilde man komme bort fra disse uheldige Fortolkninger af Toldloven. Vi have her paa Rigsdagen, ikke mindst i de sidste Aaringer, paa forskellige Maader søgt at understøtte og opmuntre vore Fiskere til at gaa ud paa søgaaende Fiskeri, saa at de kunde finde deres Udkomme derved, naar de ikke kunde have det ved det mindre Fiskeri. Den Omstændighed, at man opkræver Told af den Fisk, som fanges udenfor Søterritoriet, virker ikke saa ganske lidt hemmende paa Energien og modvirker Lysten til at fortsætte det søgaaende Fiskeri, som skulde give dem en noget større Indtægt. Jeg tror ogsaa at turde sige, at Danmark er det eneste Land, hvor der opkræves Told af den Fangst, Landets egne Fiskere bringe i Land. Vi bør ikke stille vore Fiskere ugunstigere, end andre Lande stille deres Fiskere. Danmark er, som det er sagt saa mange Gange i disse Dage, et havomflydt Land, og vi vide, at fra de Nabolande, hvortil vore Have strække sig, kommer der Fiskere i større Antal, som konkurrerer med vore. De synes at have mere Kapitalmagt til Raadighed end de danske Fiskere. De have store Fiskerbaade, endog Dampfartøjer til Disposition, og de konkurrerer paa den Maade stærkt med vore Fiskere. Derfor ønsker jeg, at vi indrettede det saadan ved dette Forslag,

at den Fisk, som fanges af danske Fartøjer under dansk Flag, hvad enten det sker indenfor eller udenfor Søterritoriet, bliver fri for Told, saa man ikke lægger Hindringer i Vejen for Fiskerne, men gør, hvad man kan for at opmuntre dem og fremme deres Erhverv i saa stor Udstrækning som muligt. Dette har jeg villet lægge den højtærede Minister, det høje Ting og det eventuelle Udvalg paa Sinde. Jeg haaber, at de ville skænke denne Sag den Opmærksomhed, den fortjener. Vi bør tage i Betragtning, at det er ikke en ganske lille Del af Befolkningen, som har den væsentlige Del af sit Udkomme paa Søen. Efter den statistiske Opgørelse udgør den mandlige Fiskerbefolkning noget over 10,000, og Kvinder og Børn, som jo i stor Udstrækning hjælpe til med Præserving af Fisken, med at binde Fiskegarn og andet mere, udgøre omtrent en Snes tusinde Individuer. Den samlede Fiskerbefolkning bliver saaledes omtrent 32,000 Mennesker.

Jeg havde ikke tænkt at ville udtale mig om andre Poster paa Toldlovforslaget, men efter de Udtalelser, der ere fremkomne, navnlig fra det ærede Medlem for Sakskøbing (Rørdam) for nogle Dage siden, vil jeg have Lov til at gøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem var meget utilfreds med det foreliggende Toldlovforslag. Han sagde ganske vist, at han ikke vilde kritisere det i stærke Ord, men jeg ved dog ikke, om man ikke kan sige, at det var ret kraftige Udtryk, han brugte. Han sagde saaledes, at det var med en vis Skamfuldhed, han gennemlæste Forslaget. Han skammede sig som Venstremand over, at der bydes Befolkningens store Flertal et saadant Forslag, og han havde aldrig kunnet tænke sig, at en Venstreminister vilde gøre det. Det synes jeg dog er ret stærke Udtryk. Jeg ønsker heller ikke at bruge stærke Udtryk, men der kan altsaa være delte Meninger om, hvad der forstaas ved stærke Udtryk. Jeg kunde fristes til at give det ærede Medlem hans Udtalelser tilbage med hans egne Ord. Naar han fra 1897 til 1900 gentagne Gange her i Tinget har stemt for det Forslag, som da forelaa, og som efter min Mening ikke var saa godt som det nu foreliggende, et Forslag, som ganske vist bød en Nedsættelse paa $5\frac{3}{4}$ Mill. Kr., men som han vidste forudsatte en Kompensation, rimeligvis ved ny indirekte Skatter, synes jeg, at hvis det ærede Medlem vil tænke ret, er det uklog Politik af ham at rejse ned til sine Væl